

[Erik Eriksen.]

forsamlinger — noget, der fremdeles har gyldighed.

Det andet moment, jeg ønsker at fremhæve, er, at fagbevægelsens ansvarlige ledere i aldeles overvejende omfang har anbefalet vedtagelsen af de mæglingsforslag, som altså desværre fik et flertal af nej-stemmer imod sig blandt dem, der stemte i jernindustrien og i transporten.

Det er i en sådan situation, vi mener der ikke kan bestå nogen tvivl om denne høje forsamlings ret og pligt til at bringe en i høj grad samfundsskadelig arbejdskonflikt til ophør. Den er startet på et ganske overordentlig spinkelt grundlag. Vil man heroverfor indvende, at folketinget i dag er opdelt således, at det bl. a. består af 77 socialdemokrater og 11 medlemmer af socialistisk folkeparti, og at der som følge heraf ikke er nogen mulighed for at gennemføre et indgreb som det, venstre og det konservative folkeparti foreslår, kan jeg naturligvis ikke benægte tallene, men argumentationen er ikke holdbar ret længe. Regeringens udtalelse om ikke at ville blande sig i striden skal jeg ikke yderligere kommentere, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt; om den skal jeg blot sige, at heller ikke den er holdbar ret længe.

I alle partier har vi en fortid på de områder, vi her beskæftiger os med, men man kan dog ikke glemme, at ved tidligere lejligheder, hvor lovindgreb er sket for at standse en arbejdskamp, har også den socialdemokratiske folketingsgruppe stemt for de pågældende lovforslag, og i en lang række tilfælde er lovforslagene blevet fremsat af socialdemokratiske eller af socialdemokratiske ledede regeringer.

Jeg har med vilje ikke lagt op til en principiel eller politisk debat. Jeg sagde allerede i går, at jeg foretrækker at lade fortiden ligge, og jeg har bestræbt mig for at holde mig til den konkrete situations saglige indhold. Når jeg overhovedet har nævnt fortiden, er det for at understrege, at det ikke er forslagsstillerne, ikke oppositionen, der vil noget nyt med det forslag til folketingsbeslutning, vi har fremsat. Vi giver med forslaget kun udtryk for, at vi i den øjeblikkelige ulykkelige og farlige situation vil fortsætte den samfundspolitik, der også tidligere har været fremherskende i

disse spørgsmål. Noget nyt vil det derimod være, hvis regeringen og dens partier for alvor vil forlade den politik, der tidligere er ført.

Hvorfor har socialdemokratiet, de radikale og vi, der nu er forslagsstillere, ført denne politik tidligere? Under ingen omstændigheder fordi det var særlig tiltalende at gribe ind i opgøret mellem arbejdsmarkedets parter. Man greb ind, fordi man erkendte, at en samfundsmæssig nødvendighed påbød det. Nøjagtig den samme samfundsmæssige nødvendighed påbyder os at gøre det i dag — personlig mener jeg i stærkere grad i den øjeblikkelige situation end ved tidligere lejligheder.

Det rent saglige er, at samfundet ikke i dag er rustet til at modstå en storkonflikt. Alle erhvervsgrupper befinder sig i tilpassningsvanskeligheder. Alle erhvervsgrupper møder stærk konkurrence, bl. a. som følge af de nye markedsdannelser.

Den højtærede statsminister har ikke med sine erklæringer gjort det let for sig selv. Han har heller ikke gjort det let at følge den samfundsmæssige linje fra tidligere regeringers tid. Men det kan jo ikke være noget, der binder. Det kan ikke være noget, der binder uanset konfliktens løbetid.

Derfor skal jeg slutte med at sige, at oppositionen tilbyder med sit forslag sagligt og politisk medarbejderskab. Vi gør det også, fordi vi mener, at ingen af os kan holde til ikke at ville gribe ind over for en konflikt, som jeg er overbevist om ved en folkeafstemning ville få den overvældende del af den danske befolkning imod sig. Jo længere tid der går, des mere slås der i stykker, des mere bitterhed og strid vil der opsamles i alle befolkningslag. Det vil ske, også fordi konflikten i sit udspring og i sine konsekvenser er fuldkommen meningsløs.

Hans Rasmussen: Det var med nogen forbavelse, at jeg for mit vedkommende læste det forslag til folketingsbeslutning, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen m. fl. på venstres og det konservative folkepartis vegne har fremsat vedrørende konflikterne på arbejdsmarkedet inden for jern- og metalindustrien og transportfagene. Det er jo ikke mere end et år siden, at det høje ting — også i anledning af et forslag fra partierne venstre og de konservative — behand-